

המורה הטריד מינית - ונשלח לעבודות שירות

איך מסבירים לילדים שהאיש שפגע בהם וצילק את נפשם, יצא מזה כל כך בזול?

- בת-חן אפשטיין אליאס

פורסם ב: 03.01.2014 01:49

24

שתפו

רציתי להגיד לדניאל 'אני פה בשבילך, למה אתה לא אומר לי?' אבל לא יכולתי להגיד "כלום", מספרת סיגל

את תחושת הכעס סיגל מתקשה לתאר במילים. ברגע הראשון, (GettyImages צילום כששמעה את הכרעת הדין, היא רצתה לצרוח. הכאב הציף אותה, ואיתו תחושה נוראה של חוסר אונים. חוסר אונים של אמא, שצריכה להסביר לילד שלה שהמורה שביצע בו מעשים מגונים כשהיה בכיתה ב', לא ילך לכלא

רוצים לקבל עוד עדכונים? הצטרפו לישראל היום בפייסבוק

נלחמתי שלוש שנים כדי שכאשר הילד שלי יגדל, אוכל להגיד לו שעשיתי כל מה שיכולתי " שהאיש שפגע בו ייענש. אבל בית המשפט לא עשה את זה", אומרת סיגל, אמא של דניאל. ומיכאל, אבא של ערן (שמות ההורים והילדים בדויים), שגם בו פגע המורה הפדופיל, אומר שהוא לא יכול לשים את זה מאחוריו, "כי לא נעשה צדק. ואני רואה את זה מכל הכיוונים, וזה מתסכל".

להב גחלת. המורה, אב לחמישה, אמר בחקירה שהיה מזועזע אם מישהו היה עושה את

זה לילדים שלו. צילום: מישל דוט קום

המורה להב גחלת (33) הורשע ביולי 2011 בבית משפט השלום בירושלים בביצוע כמה עבירות של מעשים מגונים בקטינים. כתב האישום המקורי האשים את המורה בביצוע מעשים מגונים בשישה קטינים, תלמידי כיתות א'-ג' בבית ספר בגוש עציון, בשנים 2009-2010. נטען שם כי הוא נהג לנצל הזדמנויות שונות כדי לבצע בתלמידים את המעשים. בשל קושי ראייתי, כך הוסבר להורים, ובמטרה לשקם את המורה, הוחלט על עיסקת טיעון שכללה שני תלמידים בלבד: ערן ודניאל.

הפרקליטות ועורך דינו של גחלת סיכמו שאם תסקיר שירות המבחן יהיה חיובי והערכת המסוכנות שלו (הסיכוי להישנות העבירה בתקופה של חמש שנים) תהיה נמוכה, הוא ייענש בשישה חודשי עבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס. בנוסף, הוא יפצה את ערן בסכום של 7,500 שקלים ואת דניאל בסכום של 5,000 שקלים.

בשלוש וחצי השנים האחרונות היה להב נתון במעצר בית ועבר טיפולים שיקומיים בקבוצה טיפולית ייעודית לעברייני מין. על פי גזר הדין, הוא עבר מבחנים של שירותי הרווחה (תסקיר מבחן) בכל כמה חודשים. בתחילה הוערכה רמת המסוכנות שלו כבינונית, ולאחר מכן ירדה לבינונית-נמוכה. הטיעונים לעונש נדחו פעמיים, בניסיון לאפשר ללהב לסיים את ההליך הטיפולי בקבוצה המיועדת לעברייני מין.

את תקופת מעצר הבית הוא ריצה בחיפה, ליד קרובי משפחה, כשלצידו אשתו וחמשת ילדיו, כיום בני 3 עד 12. אחיו העיד בבית המשפט שהוא מלווה אותו מדי יום. ככל שמעצר הבית התארך, הוא קיבל אישור להתחיל לעבוד במפעל קייטרינג בקיבוץ ניר עציון, לצאת טיפולים ולהיפגש

עם פסיכיאטרית.

"יש עוד ילדים"

בגזר הדין, שניתן לפני כחודש, קבעה שופטת בית משפט השלום בירושלים, חנה מרים לומפ, כי ממצאי השיקום של להב חיוביים מאוד. "הערכת המסוכנות גבוהה באחוזים בודדים מזו שצפו הצדדים בעת הגעתם להסדר, ולכן ניתן לומר שהנאשם עמד בתנאי ההסדר", כתבה השופטת. היא דחתה את עמדת הפרקליטות, שלפיה התנאים לא מולאו ויש להעניש את המורה במאסר בפועל למשך שנה.

בית המשפט ניצל עיסקת טיעון שהפרקליטות טענה שהיא לא קוימה", אומר מיכאל בכעס. "אבל במקום לחזור לחקירה הראשונית, זה נראה שרצו לסיים את התיק הזה. נראה שרצו לשים את הדברים מאחור, כשמאחורי הסיפור הזה יש חיים שלמים של אנשים

לאחרונה נקבעו לערן ולדניאל כ-30 אחוזי נכות נפשית.

GettyImages: צילום אילוסטרציה

הפרשה נחשפה ביוני 2010. ערן, בנם של איילת ומיכאל, חזר מבית הספר ואמר לאמו שהוא רוצה לדבר איתה. הוא חיכה שכל שאר האחים ילכו לישון, כדי שיוכלו לדבר בשקט. ערן היה בסך הכל בכיתה ב', רגע לפני סוף השנה, ואיילת חשבה שהוא רב עם החברים, שהוא רוצה לבקש להישאר בבית למחרת. שום דבר לא הכין אותה לרגע הטלטלה הזה, שבו סיפר הילד בקול שקט שהמורה האהוב שלו נוגע בו באופן שלא משתמע לשתי פנים.

הרגשתי שמישהו מנפץ לי את הבועה שאני חיה בה", היא אומרת, נסערת. "הוא סיפר שלהב" נוגע בו למטה, וזה לא נעים לו ואפילו כואב. וכשהוא נוגע בו הוא רועד. ושהמורה תופס אותו כמו רשת, מחבק, ולמרות שהוא מנסה לצאת הוא לא נותן לו. הוא הגיע לרמת פתיחות כזאת, "שבדיעבד אמרו לי שהוא ירד לפרטים שנשים שנאנסו לא מספרות

מה עובר בראש של אמא ששומעת דבר כזה, אני מנסה להבין, בלי לצפות באמת לתשובה. אבל איילת מודה שברגע הראשון שאלה את ערן אם הוא בטוח, אולי הוא לא כל כך הבין, "ורגע אחרי חשבתי לעצמי, איזו פוסטמה אתה. הוא מספר הכל, וכשילד בא ומספר משהו כזה מנבכי ליבו, חייבים לבדוק את זה עד הסוף. שאלתי אם זה קרה פעם או פעמיים, והוא אמר: אמא, זה ככה כל השנה. שנה שלמה הוא סחב את זה בבטן, ובאותו היום, בהסעה הביתה, החליט לספר לי בערב, כי כבר כאב לו. הצלחתי להרגיע אותו והוא הלך לישון, ואני התחלתי לחשוב מה "עושים

מיכאל: "זה נחת עלינו כרעם ביום בהיר, אין שום דבר שיכול להכין הורים לדבר כזה. השמיים נפלו עלי. בתור אבא אתה חושב אולי על תאונות דרכים, על אנשים קרובים שהולכים לעולמם, אבל אתה לא חולם על דבר כזה, אתה לא יכול להכין את עצמך לידיעה כזאת. אני אדם רציונלי

מאוד, והפתיע אותי חוסר היכולת שלי להתמודד עם זה ברגעים הראשונים. זה פרח קטן שגידלת אותו, ואתה מבין שעכשיו כבר לא משנה מה תעשה, זה יצא משליטתך.

הדבר הכי נורא הוא שמדובר באדם שמכירים אותו ממש טוב, שעבד בהרבה מעגלים של "הדרכה בחינוך הלא פורמלי, שקרובים לכולנו באזור. הוא היה מורה עמית, שמלווה את "המחנכים בשיעורים. הוא היה שם כל הזמן.

ההורים התקשרו לחברה שהיא עובדת סוציאלית, ולמרכז הסיוע לנפגעי תקיפה מינית. כולם היפנו אותם לרשויות הרווחה. "אז שמענו לראשונה את המושג חובת דיווח", ממשיך מיכאל. "הבן שלנו היה חשוב לנו יותר מהכל, אבל לא היה ברור לנו שמייד צריך להגיש תלונה במשטרה".

עובדת סוציאלית לקחה את ערן לשיחה כדי לשמוע בעצמה את סיפורו. גם בפניה הוא תיאר בפרטי פרטים את ההתעללות שחוה. הוא לא ידע שאינו היחיד. ההורים פנו לפורום תקנה, וגם שם הסבירו להם שהם חייבים להתלונן במשטרה. בעצת העובדת הסוציאלית פנו ההורים למרכז הגנה, המאפשר לתשאל את הילד באווירה נעימה יותר מאשר במשטרה, תוך כדי תצפית של חוקר משטרה.

הליך לקיחת העדות ובדיקת העובדות נמשך כחודש, שבמהלכו המשיכו ערן והמורה להגיע לבית הספר. בשיעורים שבהם נכח להב, היו מוציאים את ערן מהכיתה. עד הרגע האחרון חיכו ההורים לשמוע מה תוליד החקירה. אולי יגידו שזה לא נכון, שהיתה טעות. שמשהו לא הובן כראוי.

אבל בתחילת אוגוסט, כשסיימה המשטרה לחקור את להב, התברר לאיילת ולמיכאל שהוא הודה במעשיו. אבל הוא לא הסתפק בכך.

החוקר ביקש שנבוא אליו, וסיפר שיש עוד ילדים", מספר מיכאל בעיניים מזוגגות. "יש עוד בנים" שלהב פגע בהם באותה צורה. הרגשתי שגוש גדול של דמעות חוסם לי את הגרון. הבנתי שלא רק שאני כבר לא יכול להטיל ספק בנכונות הדברים, אלא שהסיפור גדול יותר ממה שחשבנו. "זה היה מזעזע

"לשלי זה בסדר"

איילת מעלעלת בעותק של עדותו של להב במשטרה ומתחלחלת. עברו שלוש שנים וחצי, ועדיין, התחושות והמילים צורבות את התודעה. היא לא מצליחה להוריד את העיניים מתדפיס העדות. להב, אב לחמישה ילדים, אמר בחקירה שהיה מזועזע אם מישהו היה עושה את זה לילדים שלו. "לילדים שלו זה לא, אבל לשלי זה בסדר", היא ממלמלת כמעט בלי קול.

לא שאלנו מיהם הילדים הנוספים שנפגעו, רק ביקשנו לדעת אם דניאל, החבר הטוב של ערן, נמצא ברשימה. החוקר אמר שכן. איבדתי את התחושה ברגליים. אמא שלו, סיגל, חברה טובה

"שלי, ולא סיפרתי לה על ערן. הצטערתי על זה, אבל לא ידעתי איך ומה לספר סיגל מזכרת איך ישבה עם איילת באחד הערבים, "והיא התחילה לספר את הסיפור של ערן, ואחרי ארבע שעות היא מטילה עלי את הפצצה, ואומרת, 'יש עוד ילדים, החוקר לא ניסה לתפוס אתכם?' ואני אומרת לה לא, ופותחת עיניים גדולות כאלו. חשבתי לעצמי, מזל שהוא לא פנה אלי, זה אומר כנראה שאנחנו לא בפנים, שזה לא קשור אלי כשחזרתי הביתה סיפרתי את הסיפור לבעלי. אמרתי לו, מזל שהחוקר לא התקשר אלינו, זה "לא אנחנו. אבל בלילה לא הצלחתי להירדם חוסר הידיעה לא נתן לה מנוח. בבוקר התקשרה לתחנת המשטרה. "כשהזדהיתי, השוטר אמר לי שהוא חיפש אותי", היא אומרת, ועוצרת את שטף הדיבור נפל עלי כל העולם, פרצתי בבכי. זה ניפץ לי במכה אחת את החומה ששמתי סביבי כהגנה " השוטר ביקש שנגיע לתחנת המשטרה. אמרתי לבעלי שדניאל כנראה כן ברשימה, ועדיין, את " חושבת שאולי זה לא זה. בעלי לא היה יכול לצאת מהעבודה, אז ביקשתי מגיסתי שתבוא איתי נכנסתי לחדר, והשוטר מתחיל לספר לי מה להב אמר בעדות. הרגשתי שמישהו נותן לי " סטירת לחי. תחושה פיזית של מכות. לא הצלחתי להיות איתו לגמרי. רציתי לקום ולעזוב את הכל, ללכת ולחבק את דניאל. השוטר אמר שצריך לקחת אותו למרכז הגנה ולהתחיל את כל "התהליך, ואני בקושי שמעתי אותו אביו של דניאל, דוד, הגיע מייד לתחנת המשטרה. עולמם של ההורים חרב עליהם

המורה שהורשע. "זה מורה שתמיד היה מוקף בילדים, תמיד היה מחבק", אומרת איילת. צילום: מישל דוט קום

אל תשכחי שהילד שלנו לא סיפר לנו כלום עדיין, הוא בכלל לא ידע שאנחנו יודעים. זה היה " כבר בחופש הגדול, היינו אמורים באותו הזמן לנסוע לנופש, ולא רציתי להרוס לו. עובדת סוציאלית אמרה שעדיף שניסע, ונלך למרכז ההגנה כשנחזור. שלא נהרוס לו. שזה אומר שהיה "שבוע וחצי שבמהלכו אנחנו ידענו מה עבר עליו אבל הוא לא ידע שאנחנו יודעים

במהלך החופשה ניסו סיגל ודוד לדובב את דניאל, לדלות מידע. ביקשו ממנו לספר לאחים שלו מה הוא אוהב בבית הספר, אילו מורים הוא אוהב ואילו פחות, ודניאל סיפר שלהב מורה טוב לחשבון.

הוא מורה טוב, זה מה שהוא אמר", אומרת סיגל, מדגישה את המילה טוב. "אני חושבת שמה " שעשה לי טראומה זה שהוא לא אמר לי. הרגשתי שאני אמא כושלת, אם הוא לא מסוגל לבוא ולספר לי. רציתי להגיד לו, 'אני פה בשבילך, למה אתה לא אומר לי, אבל לא יכולתי להגיד כלום. כשחזרנו היינו צריכים להסביר לו שאנחנו לוקחים אותו למרכז הגנה, וישאלו אותו שם כל "מיני שאלות על בית הספר, כי עוד מעט מתחילה שנה חדשה

היא לא מצליחה לעצור את הדמעות. מנסה להתעשת, להמשיך, אבל הכאב חזק ממנה תביני, מרכז הגנה זה מקום נורא", ממשיך מיכאל. "אתה מכניס את הבן שלך לחדר, לבד, כדי " שישאלו אותו שאלות על הדבר שהכי פגע בו. אלה ילדים שתלויים בנוכחות שלנו, ואנחנו "חושפים אותם לדבר על זה, בלי שנהיה שם לצידם. זה נורא

" לא רציתי לפגוע בכם "

כמו איילת ומיכאל, גם דוד וסיגל קיוו עד הרגע האחרון שהחוקר יגיד להם שהיתה טעות. שלא קרה שום דבר. את 40 הדקות שבמהלכן חיכו מחוץ לחדר הם מגדירים כנצח. אפילו לא דיברו זה עם זה. דוד: "אתה לא יודע מה הולך שם בפנים. לא מדמיין בכלל. ואז פתחו את הדלת, ודניאל לא אמר כלום. השפתיים שלו רעדו, כאילו עוד רגע הוא הולך לבכות. הוא נהיה לבן. הסתכלנו עליו, והבנו שהסיפור נכון

סיגל התאבנה רגע, ואני קמתי לחבק אותו. היא הצטרפה אחרי רגע. חיבקנו ונישקנו אותו "ואמרנו לו שאנחנו אוהבים אותו, ושאנחנו איתו

הייתי חייבת לשאול למה הוא לא סיפר לנו", אומרת סיגל, "והוא אמר: 'התביישתי. לא רציתי " "לפגוע בכם

הילדים לא ידעו אחד על האחר, ולא ידעו שההורים של האחר מודעים למה שקרה. באחד הערבים נשאר שניהם לשחק מונופול בבית של סיגל ודוד. ערן זרק את הקוביות והחייל שלו נכנס לכלא. "באופן מפתיע הוא שמח ואמר לדניאל: 'הנה, הכנסתי את להב לכלא על מה שהוא עשה לנו", מספרת איילת, שצפתה בנעשה מהצד. "שניהם חייכו במבוכה, ומאז הם הבינו "שכולנו יודעים

ההורים של ערן היו מחבקים אותו בלילות, כדי שלא יראה איך הם עצמם כמעט נשברים. אביו לעיתים היה נרדם איתו במיטתו. סיגל ודוד סיכמו עם דניאל, בעצת הפסיכולוגים, שכאשר עולות בו מחשבות על מה שעשה לו המורה, הוא לא חייב לספר עליהן, אלא רק לומר להם מספרים מאחת עד מאה, עד כמה הוא חושב על זה. "ככה הוא לא היה צריך לחזור ולדבר על הסיטואציה כל הזמן, אבל כן שיתף", מסביר דוד.

ואז, באחד הימים, הוא יצא מהשירותים וצעק לי שהוא מאה", מזכרת סיגל. "תפסתי אותו" וחיבקתי אותו, והוא התחיל לבכות, וניסיתי להרגיע אותו ובכיתי איתו. מאז, במשך כמה חודשים "הוא היה מתעורר בלילות ועובר אלינו למיטה

רק אחרי שמעשיו של המורה נחשפו, התחילו ההורים לחבר בין דברים שעברו על הילדים במהלך השנה. הלילות טרופי השינה, הירידה הדרסטית בלימודים של ערן, הרצון של דניאל לא ללכת לבית הספר בימים שבו המורה היה איתם לבד, הסירוב של שניהם ללבוש מכנסיים קצרים לבית הספר. ולא חשוב מה מזג האוויר, ולא חשוב מה הפעילות

מיכאל: "שנה שלמה אמרנו לערן שצריך ללכת לבית הספר, שאפשר לסמוך על בית הספר. דברים שביוסיום היו מתפרקים לו מול הפנים. עד היום הגבול בין טוב לרע מטושטש אצלו. הוא כמעט לא סומך על מבוגרים שהם לא ההורים שלו. וגם אנחנו השתנינו. אם אחד הילדים "האחרים מתוך ארבעת הילדים שלנו חוזר מבית הספר עצבני, אנחנו מייד מתחילים לחשוד

הילדים, היום בני 11-12, עדיין מדברים ביניהם על המעשים שחוו. גם אלה שלא נכללו לבסוף בכתב האישום. סיגל: "היה יום שהם חגגו משהו, וכמה בנים אמרו, 'איזה כיף שלהב לא יהיה. הוא היה נוגע בכולנו'. ביום הראשון ללימודים בשנה שלאחר מכן, אחד הבנים אמר: 'חבר'ה, אל "תדאגו, להב לא יהיה פה יותר

איילת מספרת שיום אחד, כשערן הלך מכות עם אחיו, הוא אמר לו: "אתה לא שומר על הידיים "שלך, כמו להב

רק לאחרונה חזר ערן ללכת במכנסיים קצרים בקיץ. בים הוא עדיין מתקשה להוריד את החולצה. לבית הספר הוא מתקשה ללכת. דניאל, השקט בין השניים, מרבה להעיר לאחיו שלא יסתובבו בבית בלי בגדים

הוא שואל אותנו בכל פעם מחדש איך יכול להיות שהאדם שאהב, שהיה מורה שלו, עשה לו "את זה", אומר דוד. "אני לא יודע מה לענות לו. בחקירות, כששאלו אותו מה הוא הרגיש בזמן המעשה, הוא ענה: 'בעיקר בושה ועצב שהמורה שלי מתנהג אלי ככה'. כשעובר עליו משהו, "הוא נהיה מסוגר, לא מדבר. ידענו שאנחנו נלחמים כדי שהילדים יראו שהמורה נענש

"פיצוי מעליב"

ואז הגיע גזר הדין

הסיפור הזה חשף לנו תעודת עניות נוראה בכל מה שנגע לפרקליטות", אומר מיכאל. "היינו " במלכוד. בגלל שזה הליך פלילי של המדינה, לא היתה לנו אפשרות לבחור את הפרקליט. החליפו לנו פרקליטים כל הזמן. להב, לעומת זאת, בחר את הפרקליט שלו

במשך שלוש שנים וחצי אנחנו מגיעים לבית המשפט בכל כמה חודשים, שומעים את הפרקליט" של להב מבקש הזדמנות להוסיף לו טיפולים ולהוריד את רמת המסוכנות. אמרו לנו ששלוש שנים וחצי של מעצר בית עם אזיק אלקטרוני נחשבות לתקופה ארוכה מאוד, ולכן העונש סביר. אבל למעשה, פעמיים הוא ביקש להאריך את תקופת המעצר בעצמו, בניסיון לכאורה לטפל בעצמו כדי להוריד שוב את רמת המסוכנות. מתוך שלוש חוות דעת של רמת מסוכנות, הראשונה הראתה על רמת מסוכנות בינונית, והאחרות על בינונית־נמוכה. נראה שהשופטת כבר "רצתה לסיים את הדבר הזה

דוד: "הסוקרת ניסתה להסביר שיש הבדל בין מסוכנות בינונית־נמוכה לבין מסוכנות נמוכה, אבל השופטת קיבלה את הטענה של עורך הדין, שבשביל כמה אחוזים לא נתחיל את הדיונים "מהתחלה. בשביל ילד שמשוהו כזה קורה לו, זה לא כמה אחוזים, זה 100 אחוזים

ההורים הזועמים יודעים שאין להם ברירה אלא להציג בפני הילדים שלהם עמדה תקיפה. "היה חשוב לנו שהם יידעו שהוא יושב במעצר בית, ושנחנו מצפים לעונש הולם על מה שהם חווים "ביום־יום", אומרת איילת. "זה כאילו בית המשפט שכח שמדובר במורה, באיש חינוך

סיגל מדגישה שהיה להם חשוב שהילדים יידעו שהם לא יוכלו יותר לפגוש אותו, ושהוא לא יוכל עוד לפגוע בהם, בגלל מעצר הבית. "המטרה שלנו היתה להילחם, כדי שיום אחד, כשהבן שלי יהיה בגיל ההתבגרות ויגיד לי שקשה לו, אני אוכל להגיד לו שעשינו כל מה שיכולנו כדי "להילחם באיש הזה

איילת יושבה עם ערן והקריאה לו את סעיפי העונש ואת גזר הדין. הוא היה קשוב, ניסה להבין את המשמעות. "הוא מדבר על זה הרבה, והוא מרגיש שיש לו כאילו יתרון, כי הוא זה שפוצץ את הסיפור ומנע מלהב להמשיך את המעשים. לכל מקום שהוא הולך משבחים אותו על זה ששבר את השתיקה והעז לספר, למרות הקושי והבושה. אז הוא לא מתבייש, הוא יודע שלא עשה שום "דבר רע

? איך אומרים לילד שמי שפגע בו נענש, כשלא מאמינים בזה באמת

איילת: "הסברתי לו שזה עונש של מאסר, שיבוצע בעבודות שירות. ניסיתי לרכך את הבשורה, למרות שאני באמת לא מאמינה בזה. אני רוצה לתת לו הרגשה שהנושא טופל, אפילו שאני "יודעת שבעוד כמה שנים הוא יגיד לי 'עבדתם עלי

סיגל ודוד החליטו לא לספר לדניאל על גזר הדין. "לא רצינו להחזיר אותו לזה", אומרת סיגל.

"לפחות לא בינתיים. הילדים לא היו מעורבים בכל שלב במשפט, אז לא היה צורך. ואז ראיתי

שהוא וערן מדברים על משהו, ופתאום דניאל חזר להיות שקט כזה, להסתגר

באתי אליו באחד הימים כשהוא שיחק במחשב, והתחלתי לשאול סתם שאלות של מה נשמע "

ומה קורה, ועל מה הוא דיבר עם ערן. אז הוא אמר, תוך כדי משחק, שערן סיפר לו על גזר הדין של להב. שאלתי אותו אם זה מעניין אותו. הוא עצר את המשחק וסובב אלי את הכיסא. זו הפעם השנייה בחיים שראיתי אצלו את המבט המפוחד הזה. הפעם הראשונה היתה כשיצא מהחקירה.

סיפרתי לו, בנימה קצת יותר מצחיקה, שהנה, הוא היה רע וקיבל עונש. והוא הגיב בסדר, אבל "במשך יומיים אחר כך הוא היה שקוע, בוהה, סגור ומסוגר, מה שלא היה לפני גזר הדין. וזה שובר. ואז את מבינה שהציפייה של הילדים היתה כנראה שנבוא אליהם ונגיד להם שלהב "בכלא, כמו במשחק המונופול ההוא

במועצה לשלום הילד, שליוותה את הילדים במסגרת התוכנית לליווי ילדים נפגעי עבירה, הביעו ביקורת חריפה על גזר הדין. "גזר דין כזה משדר מסר נורא לילדים נפגעי עבירה ולמבוגרים סוטי מין", אומר המנכ"ל יצחק קדמן. "והמסר הוא שאפילו עבירות מין בילדים צעירים וחסרי ישע יכולות לעבור ללא עונש הולם. אני יכול רק לקוות שהפרקליטות תערער על קלות העונש ועל "ההחלטה לדבוק בהסדר הטיעון, למרות שתנאיו לא מולאו

ההורים הגישו לפני שנה וחצי תביעה אזרחית נגד להב, משרד החינוך והמועצה האזורית שבה הם מתגוררים, בטענה שלא עלו על הרמזים העבים שהיו להתנהגות לא הולמת של מורה

זה מורה שתמיד היה מוקף בילדים, תמיד היה מחבק", אומרת איילת. "גם אחרי שהבן שלי " סיפר את מה שסיפר, השאירו את המורה לבד עם התלמידים. במקום להעיף את המורה, ילד בכיתה ב' היה צריך למצוא דרכים להתחמק מלהגיע לשיעור, בזמן שהוא לא עשה שום דבר רע.

בעקבות הפיצוי המעליב שקיבלנו, אנחנו תובעים את מה שמגיע לנו כדי להחזיר את העלות " של הטיפולים בילדים, השכר על ימי עבודה שהפסדנו, נסיעות וכדומה. גם כדי להחזיר את "הצדק, שאנחנו לא מרגישים שנעשה

דוד: "האירוע הזה קרה בתחום האחריות של משרד החינוך, ואנחנו מצאנו את עצמנו לבד במערכה. הרי בזמן שהמשרה ומחלקת החינוך ידעו שיש חשדות נגדו, הם השאירו אותו בכיתה עם שאר הילדים, כי לא תיארו לעצמם שהוא נוגע בעוד ילדים. בדיעבד דניאל סיפר בחקירה שהמורה המשיך לגעת בילדים גם שבועיים לפני סוף השנה - וזאת בדיוק היתה "התקופה הזו

לאורך כל הדרך רצינו לצמצם את החשיפה של הילדים שלנו להליכים המשפטיים " והביוורוקרטיים", מדגיש מיכאל. "שלא יצטרכו לחזור על התיאורים, להיזכר. אבל במסגרת התביעה האזרחית הסבירו לנו שאין לנו ברירה אלא לשלוח אותם לחוות דעת של פסיכיאטר, ושוב הם עמדו בפני אירוע מטלטל. הסיבה היחידה שעשינו את זה היא שאנחנו מרגישים שזאת "המחויבות שלנו כלפיהם. שהוא צריך לשלם על מה שעשה

עדיין לא ידוע מתי יתחיל גחלת לרצות את עבודות השירות שנגזרו עליו

"ניצלו את אהבת התלמידים"

כמה ימים אחרי שיחתנו האחרונה, ניתן גזר הדין במשפטו של הרב מרדכי אלון. אמנם עונשו של להב גחלת ניתן במסגרת עיסקת טיעון, ושל אלון בבית המשפט, אבל יש דמיון רב בנסיבות. שוב איש חינוך, שוב מעשים מגונים. שוב שישה חודשי עבודות שירות

לא הופתענו מגזר הדין של אלון", אמרה לי איילת. "אחרי שאנחנו עברנו את מה שעברנו, לא היו לנו כבר שום ציפיות אמיתיות מבית המשפט. קיווינו אולי שאלון יקבל עונש חמור יותר, אבל הבנו שהמגמה היא להקל על מורים שביצעו מעשים מגונים בתלמידים. וזה במקום שהם יקבלו את העונש הקשה ביותר, על זה שניצלו את אהבת התלמידים ואת האמון שלהם כדי לספק את צורכיהם המיניים. מה נפגעי עבירה לומדים מזה? שחוץ מחשיפה וכאב לב, אף אחד לא נותן את הדין".

batchene@israelhayom.co.il